nud Jaagup mite näha. Tema süda aga tuksus waljuste. Tema pea oli tuline palaw kui ta jälle salaja oma kambri aknast sisse ronis. Kaua aega tema ei sanud magada. Wiimaks kipus ometi tukkumine peale ja tema nägi une-nägu. Aga mis hirmsad une-nägu! Tema oli raha-korjajat äratapnud ja tema käest raha riisunud, aga — ei üksgi inimene ei hoolinud sest — ja tema oli rikas mees! Rikas! hüüdis tema röömsaste ja ärkas unest. Mite sugugi kohkumist ega hirmu ei tulnud tema peale. Tema oli juba kaua aega niisugust mõteid oma südames liigutanud, sellepärast ei teinud une-nägu temale ühtegi waewa!

Sest aeast rääkis tema weel wähem kui enne teistega, aga oma tööd tegi tema truiste. Kolm õpimise aastat olid wiimaks ka otsa lõpenud. „Nüüd lähen siit ära; nüüd olen lahti," mõtles tema südames õisates. Aga temal ei olnud mite enam, kui kaks wana paigatud särki ja wäga waesed riided.

„Nenda ei wõi sina mite wõera inimeste juure minna," ütles meister ja käemees tema wastu: „Nende rietega ei wõtta üksgi meister sind tööse. Kas tead, mis nõu mina annan. Sina pead muidugi raekotta minema, oma passi wäljawõtma, siis mina lähän sinuga ühes ja palun, et sulle waeste rahast särgi ja rieta tarwis raha saab antud." — Nenda nemad siis ka tegid. Rae peawanem turtsus wihast, wiimaks aga lubas raha anda, ööldes:

„seda ma teen üksnes sellepärast, et minu ploomipuud wõiwad rahul seista!"

Jaagup ei lausund sõna, aga tema waatas tulise wihaga tema peale. Tema sai särki ja riided kätte ja teisel homikul warakult oli Jaagup jo linnast äraläinud. Kui aga rae-wanem homikul oma aeda läks, siis leidis, et kaks kõigekallimat ploomipuud maapinnast saega olid läbisaetud! — Se ep ole kellegi teise tö, kui Jaagup Wasari tö, ütles kohtu wanem. Ja temal oli õigus, sest seda oli tige pois kiusatuseks teinud.

Kohe said soldatid ratsa wäljaläkitatud, teda otsima, aga õhtul tulid sõnumetega tagasi, et teda ei olnud kusagilt leidnud. Se ep olnud mite imeks panna, sest Jaagup oli senna paksu metsa läinud, mis linna ja ligema küla wahel, ja mis temal oma kerjamise põlwest weel wäga tutaw oli. Senna tema oli ühe sarapiku rägadikuse omale aset walmistanud. Leiba ja leiwa kõrwast oli tema enesele selle rahaga muretsenud, mis ta omale kelmi wiisi korjanud. Wana metsawaht' oli just haige, ilmad ilusad, sellepärast jäi tema mitu pääwa senna paika ja oli röömus et tema jälle wõis wana kallist metsa elu elada. Se oli Mihkli nädalas. Ühel pääwal pärast lõunat nägi Jaagup, et wana raha-korjaja metsast läbi, küla poole läks. Õhtul tuli wana mees jälle tagasi, tutaw naha tast kaela ümber. Metsa warjus jäi tema natukese, kui puhkamiseks

Eesti-maa rahwa Kalender 1869, lk. 29